

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Bay Endre ügyvéd által képviselt felperesnek a Hódosi Ügyvédi Iroda által képviselt I. rendű és a Deák és Társai Ügyvédi Iroda által képviselt II. rendű alperesek ellen kártérítés iránt indult perében a Fővárosi Bíróság 2010. április 7-én kelt 11.G.41.356/2010/20. számú ítélete ellen a felperes részéről 21. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

ítéletet

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja. Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. rendű alperes részére 125.000 (Egyszázhuszonötezer) + áfa, a II. rendű alperes részére 70.000 (Hetvenezer) forint + áfa ügyvédi munkadíjban felmerült másodfokú perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy az állami adóhatóság külön felhívására, a felhívásban megjelölt módon és számlára fizesse meg az illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt 300.00 (Háromszázezer) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

A felperes és a II. rendű alperes 2006-ban elhatározták, hogy közös gazdálkodással egy cipőjavító műhelyt hoznak létre, amelyben ortopéd cipőket is készítenek. Felkeresték az Országos Egészségbiztosítási Pénztárt (a továbbiakban: OEP), ahol azt a tájékoztatást kapták, hogy az ortopéd cipők készítéséhez ennek megfelelő szakképzettség szükséges. A II. rendű alperes javaslatára megkeresték az I. rendű alperest, aki a II. rendű alperest még a szakközépiskolában cipőkészítésre oktatta, azonban az I. rendű alperes szakképzettségéről sem a felperes, sem a II. rendű alperes nem győződött meg. Az I. rendű alperes bőripari szakon, cipőipari ágazatban 1966. július 8-ától szaktechnikusi végzettséggel rendelkezett.

A 2006. november 29-én kelt társasági szerződéssel alapított, és a cégnyilvántartásba 2007. január 8-án bejegyzett - perben nem álló - T. D. Kft. (a továbbiakban: társaság) alapító tagjai a felperes, valamint az I. és II. rendű

alperesek. A tagok a társaság fő tevékenységi köreként az orvosi műszergyártást jelölték meg, és a további tevékenységi körök között a lábbeli gyártást is feltüntették. A szerződés tartalmazta, hogy a társaság a tevékenységi körein belül az engedélyköteles tevékenységeket csak az arra vonatkozó engedély megszerzését követően végzi, és nem folytathat olyan tevékenységeket, amelyekre a jogosultsága nem terjed ki. A társaság 3.000.000 forint, kizárólag pénzbeli betétből álló törzstőkével alakult, amelyből 1.440.000 forint törzsbetétnak megfelelő üzletrészt a II. rendű alperes, 150.000 forint törzsbetétnak megfelelő üzletrészt az I. rendű alperes, míg 1.410.000 forint törzsbetétnak megfelelő üzletrészt a felperes szerzett meg. A szerződés 7. pontja szerint a társaság alapításának költségeit a társaság tagjai hitelezik a társaságnak, amelyeket a társaság megtérít. A nyereséget és a veszteséget a társaság tagjai a törzsbetéteknek megfelelő arányban viselik, és a tagok pótbefizetésre nem kötelesek. A társaság első ügyvezetője - önálló cégjegyzési jogosultsággal - az alkalmazottak feletti munkáltatói jogokat is gyakorló II. rendű alperes volt.

A II. rendű alperes a törzsbetétjéből a társaság alapításakor 720.000 forintot fizetett meg, és a fennmaradó 720.000 forint törzsbetétet, valamint az I. rendű alperes 150.000 forintos törzsbetétjét a felperes teljesítette.

A társaság gépeket és anyagokat vásárolt, és az I. és II. rendű alperes a bérelt műhelyben megkezdte a cipészi tevékenységet, azonban a társaságnak nyeresége nem keletkezett.

A peres felek 2007. május 8-án megállapodást kötöttek, amelyben az I. és II. rendű alperesek elismerték, hogy a társaság törzstőkéjének 50 %-át (1.500.000 forintot) a társaság számlájára a felperes fizetett be. A II. rendű alperes vállalta, hogy a társaság működéséhez szükséges szakmai munkát a legjobb tudása szerint biztosítja.

A II. rendű alperes és a felperes között 2007. május 10-én szerződés jött létre, amelyben a II. rendű alperes a társaságban fennálló üzletrész 840.000 forint névértékű részének tulajdonát átruházta a felperesre. Megállapították, hogy a társaság törzstőkéje nem változott, a II. rendű alperes üzletrésze 600.000 forint, míg a felperes üzletrésze 2.200.000 forint névértéket képvisel.

A II. rendű alperes 2007. május 10-én az ügyvezetői tisztségéről lemondott, amelyet a társaság taggyűlése ugyanezen a napon elfogadott, és ötévi időtartamra a felperest választotta ügyvezetőnek. A felek a társasági szerződést ennek megfelelő tartalommal módosították, amelyben kijelentették, hogy a törzstőke befizetési kötelezettségüknek teljes egészében eleget tettek. A befizetésekre tekintettel a II. rendű alperes eladott 840.000 forint névértékű üzletrészt a felperes részére, így ezt követően az I. rendű alperes részesedésének mértéke nem változott, míg a II. rendű alperes 20 %, a felperes 75 % részesedéssel rendelkezik.

A társaság 2007. május 29-én kapott működési engedélyt cipő, bőrárú, üzlet, ruházati üzlet, textil üzlet, lábbeli, bőrárú, javító műhely, fiók, háztartási cikkek üzletköre.

Az Állami Népegészségügyi és Tisztiorvosi Szolgálat (a továbbiakban: ÁNTSZ) a felperes 2007. október 26-i megkeresésére válaszolva 2007. október 29-én tájékoztatta a felperest, hogy az I. rendű alperes cipőipari technikus és bőripari üzemmérnöki képzése ortopéd cipő gyártására és forgalmazására nem terjed ki.

Az I. rendű alperes 2007. november 30-án átruházta az ortopédiai cipészi képesítéssel rendelkező - perben nem álló - Száraz Istvánnéra a társaságban fennálló 150.000 forint névértékű üzletrészt. A tagok a társasági szerződést ezzel egyidejűleg módosították, és a változásbejegyzés iránti kérelmet a cégbírósághoz benyújtották.

A társaság ekkorra már a gazdasági tevékenységet finanszírozni nem tudta, gépeit és ingóságait értékesítette, a telephelyként szolgáló bérleményt kiürítette, és nem nyújtott be kérelmet az OEP-hez az ortopéd cipők gyártásának és forgalmazásának engedélyezése iránt.

A felperes és a társaság 2008. február 25-én szerződést kötött, amelyben megállapították, hogy a társaság - a 3.000.000 forintos törzstőkéjét is beleértve - 5.000.000 forintnál is jelentősebb összeget élt fel, és a törzstőke feletti összeget kizárólag a felperes szolgáltatta. A társaság így sem tett eleget valamennyi kötelezettségének, és a felszámolása várható. A társaság az I. és II. rendű alperestől követelhetné az általuk be nem fizetett összegeket és a befektetett tőkén felüli részt, nagyjából azonos mértékű követelése lehetne a másik két taggal szemben, mint a felperesnek a társasággal szemben, ezért a társaság a két taggal szembeni teljes követelését 5.000.000 forint és járulékai erejéig átruházta a felperesre.

A felperes keresetében kérte, hogy az elsőfokú bíróság kötelezze az alpereseket 5.000.000 forint és késedelmi kamata egyetemleges megfizetésére. Kérelmének alátámasztásaképpen előadta, hogy az alperesek magatartásával okozati összefüggésen a keresetben meghatározott mértékű kára keletkezett. Állította, hogy mindösszesen 5.059.512 forintot fektetett be a gazdasági társaságba, és a II. rendű alperes tájékoztatása alapján alappal bízott abban, hogy a társaság nyeresége folytán a befektetett pénze megtérül. Az a tény, hogy a szerződéses partner a saját képzettsége tekintetében valótlan információt ad, nem tartozik a szokásos üzleti kockázat körébe, így a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 6. §-a alapján is megilletné a követelés. Az alperesek közös károkozó jogellenes magatartását a Ptk. 205. § (3) bekezdésének megsértése valósította meg, mert a felperest nem tájékoztatták arról a lényeges körülményről, hogy az alpereseknek a folytatni kívánt tevékenységhez nem volt alkalmas képzése. Az alperesek a Ptk. 339. §-a alapján kötelesek a felperes elmaradt vagyoni előny formájában felmerült kárát megtéríteni, mert a befektetett összeg

célszerű gazdálkodás mellett a várt nyereséget hozhatta volna. A várt nyereség alakulását a II. rendű alperes a társaság alapítását megelőzően saját kézírásával vezette le a felperesnek. Hivatkozott arra, hogy a társaság 2008. február 25-én a felperesre engedményezte az alperesekkel szemben fennálló követelését. Hangsúlyozta, hogy nem megtérítési igénye áll fenn az alperesekkel szemben, hanem kárának megtérítését kéri, míg az engedményezett és a keresettel érvényesített követelés azonos.

A felperes a keresetlevél benyújtásával egyidejűleg indítványozta az okiratszerkesztő ügyvédek, dr. G. H., dr. Bné. dr. H. M., valamint Sz. I.né és M. I. tanúkénti kihallgatását.

Az I. rendű alperes az ellenkérelmében elsődlegesen a keresetlevél idézés kibocsátása nélküli elutasítását kérte, másodlagos kérelme a kereset elutasítására irányult. Állította, hogy a felperest nem illeti meg a jogosultság az I. rendű alperessel szemben kártérítés követelésére. Az I. rendű alperestől sem a felperes, sem a társaság nem kérte a tevékenységhez szükséges képesítés igazolását, és a tagsági jogviszonynak nem volt feltétele, hogy az I. rendű alperes ortopéd cipők készítésére szóló szakképesítéssel rendelkezzen. Az elmaradt vagyoni előny mértéke nem egyezik meg a befektetett tőke összegével, illetőleg a költségekkel, ezért az I. rendű alperes a kérelem mértékét is vitatta.

A II. rendű alperes érdemi ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. Állította, hogy a Ptk. 339. §-ában foglalt törvényi feltételek nem valósultak meg. A társaság alapításának költségeit a felperes kárként nem érvényesítheti, a II. rendű alperes kötelezettsége kizárólag a törzsbetét szolgáltatására terjedt ki, és a társasági szerződés sem tartalmaz a tagok további kötelezettségére vonatkozó rendelkezést. A felperes által benyújtott számlák a társaság és harmadik személyek közötti jogviszonyból származnak, ezért az ebből fakadó jogok a társaságot illetik meg. A felperes követelésének alátámasztására az általa benyújtott engedményezési szerződés nem alkalmas, mert a tagok a törzsbetétet a társaságnak befizették, ezért az engedményezés alapjául szolgáló követelés megalapozatlan.

Az elsőfokú bíróság a 2010. április 7-én kelt 11.G.41.356/2008/20. számú ítéletével a felperes keresetét elutasította. Kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az államnak 300.000 forint eljárási illetéket az APEH felhívásában írt módon és számlára. Kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. rendű alperesnek 312.500 forint, a II. rendű alperesnek 368.750 forint perköltséget.

Az elsőfokú bíróság az ítélet indokolásában megállapította, hogy a II. rendű alperessel megkötött üzletrész átruházási szerződés, valamint Sz. I. és az I. rendű alperes által megkötött üzletrész átruházási szerződés folytán az alperesek a törzsbetét befizetésével azonos tartozásukat a felperes felé kompenzálták, így a törzsbetét megfizetése alapján a felperesnek jogszerű követelése az alperesekkel szemben nincs. A keresetlevélben foglalt táblázat olyan költségeket és kiadásokat tartalmaz, amely a cég működéséhez vált szükségessé, és amelyeket - függetlenül attól, hogy azt a vagyont melyik tag biztosította - a felek a törzstőke erejéig a cég

vagyonából fedeztek. A társasági szerződés 7. pontja szerint a tagok által meghitelezett alapítási költségeket a társaság a tagoknak megtéríti. Az alapítás költségei is az egyéb költségekkel esnek egy tekintet alá. A közös cég vagyonának elvesztésekor mindegyik tag a törzsbetétjével megegyező, azzal arányos veszteséget szenved el. A tagok nem voltak kötelesek pótbefizetésre, így egyik tag sem volt köteles finanszírozni a társaság veszteséges működését. A tagok a törzsbetétjük szolgáltatásán túl egyéb vagyoni értékű szolgáltatás teljesítésére abban az esetben kötelezhetőek, ha arra külön kötelezettséget vállalnak. Ilyen megállapodás a felek között nem jött létre. Az I. rendű alperes jogellenes magatartást nem tanúsított, mert csak azt állította, hogy képes ortopéd cipőt gyártani, de nem azt, hogy a képesítése megfelel az OEP, illetve a jogszabályok előírásainak. Az I. rendű alperes hangsúlyozta, hogy nem ismeri a vonatkozó jogszabályi rendelkezéseket, míg a II. rendű alperes annyit vállalt, hogy utána jár, rendelkeznek-e megfelelő képesítéssel. A II. rendű alperes ennek azért nem tett eleget, mert úgy ítélte meg, hogy az I. rendű alperes bizonyítványai mindezt alátámasztják. Ha a kártérítési jogviszony szempontjából a társaságot kell károsultnak tekinteni, a felperes terhére esik a II. rendű alperes mulasztása, mivel ebben az időszakban a felperes volt a cég ügyvezetője, így a magatartásáért a társaság felel. Amennyiben a felperes a károsult, megállapítható, hogy nem úgy járt el, ahogy az adott helyzetben általában elvárható, mert nem bizonyosodott meg arról, hogy az I. rendű alperes szakképesítése a vonatkozó jogszabályok szerint az ortopéd cipők készítésére és forgalmazására feljogosítja. A felperesnek még akkor kellett volna az ÁNTSZ-hez fordulni, mielőtt elköltötték a társaság törzstőkéjét, illetve saját vagyona terhére további költségeket fordít a cég működésére. Ehhez képest a felperes 2007. október 29-én kereste meg az ÁNTSZ-t. A társaság tizenhat tevékenységi kört jelölt meg, amelyet később kiegészítettek. Az egyik tevékenységhez szükséges hatósági engedély hiánya nem gátolta meg a céget több tevékenység gyakorlásában. A kár pedig abból származott, hogy a felperes a több millió forintért beszerezett gépeket és anyagokat pár százezer forintért adta el.

Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a perben a Ptk. 6. §-a sem alkalmazható, míg az engedményező okiratnak nem tulajdonított jelentőséget, hiszen a társaság tagjai a teljes törzsbetétet befizették, ezen a jogcímen a társaságnak a tagokkal szemben nem lehet követelése. A becsatolt okiratok szerint a felperes a törzstőkét meghaladó összegből ugyancsak a társaság javára vásárolt, így a társaságot nem érte kár. Nincs közvetlen okozati összefüggés az alperesek magatartása és a társaságot, illetve a felperest ért kár között, ezért a Ptk. 339. §-ában foglalt törvényi feltételek is hiányoznak. A felperes jognyilatkozataiból az állapítható meg, hogy kártérítésként tulajdonképpen arra az összegre tart igényt, amit az alperesekkel létrehozott közös társaságra fordított. A befektetett beruházások kárba veszttek, így a felperes a Ptk. 339. §-a alapján a saját kárának megtérítését kérte. Keresete megalapozatlan volt, mivel az üzleti kockázatot minden félnek magának kell viselnie. A felperest az általa érvényesített jog nem illette meg, így a továbbiakban a kár mértékét az elsőfokú bíróság nem vizsgálta. A per eldöntéséhez szükséges tények a csatolt okiratokkal bizonyíthatóak voltak, így a Polgári perrendtartásról

szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 193. §-ának alkalmazásával a további bizonyítást az elsőfokú bíróság mellőzte.

Az elsőfokú ítélettel szemben a felperes nyújtott be fellebbezést, amelyben elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatásával a felperes által érvényesített jog tárgyában közbenső ítélet meghozatalát kérte. Másodlagos kérelme az ítélet hatályon kívül helyezésére irányult azzal az indítvánnyal, hogy a pert az elsőfokú bíróság másik tanácsa tárgyalja. Előadta, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást helytelenül állapította meg. A II. rendű alperes több alkalommal fordult pénzért a felpereshez, amelyeket vissza is fizetett. Később cipőjavító műhely létrehozása céljára kért kölcsönt, és a keresetlevél mellékleteként csatolt számításokkal igazolta, hogy képes annak visszafizetésére. Dr. G. H. ügyvéd tanácsolta, hogy a felek inkább gazdasági társaságot alapítsanak. A felperes a társaságban nem kívánt tevékenységet végezni. A felperes jelenleg albérletben lakik, egy húszéves autója van, az alperesek ezzel szemben saját lakásaikban laknak.

A felperes a fellebbezésében hivatkozott arra, hogy a cipészethez nem értett, és nem tartozott felelősséggel azért, hogy az I. rendű alperes képesítése a célzott eredmény elérésére alkalmas-e vagy sem, ilyen felelősség elsősorban az alpereseket terhelte. A II. rendű alperes lett az a személy, aki a cég tevékenységéért felel, a felperes adta a pénzösszeget, ezt követően még többet is, és az I. rendű alperes nyújtotta volna a szakmai képesítést. Mellékszolgáltatásról a társasági szerződés nem rendelkezett, de mindez csak azt jelenti, hogy a szerződést nem a tényleges viszonyoknak megfelelőek készítették el. A mellékszolgáltatásért a tag részére külön díjazás jár, de azt a tagot, aki a saját törzsbetétjét sem szolgáltatta, vagy aki csak részben szolgáltatta, egy bevételt nem termelő cégből erre nem tarthatott igényt. A mellékszolgáltatás társasági szerződésben történő rögzítésének elmaradása mindhárom fél terhére esik, és a kikötés hiánya - miközben az alperesek mellékszolgáltatást teljesítettek - újabb mulasztás, és nem kimentési ok. A felek előadása abban nem tér el egymástól, hogy minden tag végzett mellékszolgáltatást. A cégalapítás során követett alperesi koncepció a piaci viszonyok ismeretében helyesnek bizonyult. Az egyes ázsiai országok kínálatával szemben a társaság különleges cipőket (sztepp-, jazz- és tánccipő, saru, kemény szárú csizma stb.) kívánt készíteni. Az a tény, hogy a II. rendű alperes elvitte a felperest az OEP-hez, azt a célt szolgáltatta, hogy a felperest meggyőzze, jó helyre fekteti be a pénzét. Arról nem volt szó, hogy a felperesnek kell ortopéd vagy bármilyen más cipőket készítenie, mert erre sem képesítéssel, sem gyakorlati tapasztalattal nem rendelkezett. A helyiséget, a gépet, az eszközöket és az anyagokat biztosították, minden feltétel adott volt, csak a munka nem indult el a műhelyben. A felperes kára valós, az alperesek ezt soha sem tagadták, és a jogellenességgel szemben kimentésre nem hivatkoztak. Az alperesek súlyosan mulasztottak, mert a társaság tevékenységével akkor hagytak fel, amikor a beruházás már megtörtént. Ha az alperesek jogszerűen járnak el, a társasági szerződés megkötését megelőzően ellenőrzik az I. rendű alperes bizonyítványának megfelelőségét. Téves az elsőfokú bíróságnak az a megállapítása, hogy a felperes 2007. október 26-án fordult az ÁNTSZ-hez.

A felek meghallgatása után a felperes nem számított ítéletre, mert az elsőfokú bíróság még a bizonyítási indítványait sem foganatosította. A társaságnak be kellett volna kerülnie a jogszabályba ahhoz, hogy ügyfelei megkapják a támogatást. Amikor az alperesek rájöttek, hogy a terv kivitelezhetetlen, nem törekedtek kárenyhítésre, hanem felhagytak a társaságban való részvétellel. Annak felelőssége, hogy a tevékenység folytatásához egyik alperesnek sem volt meg a szükséges képesítése, a szakmában járatlan felperesre nem hárítható át.

A felperes a fellebbezésében előadta, hogy az I. rendű alperes képesítésének okirata nem állt rendelkezésére, és a szerződés megkötésekor lényeges körülmény tekintetében tévedésben volt, mert nem tudta az alperesek képesítéseinek alkalmatlanságát. A társasági szerződés nem támadható meg, de az alperesi magatartás jogellenessége körében hivatkozhat rá. Ha az alperesek időben feltárják a helyzetet, a felperes a társaságot a törzstőkét meghaladó mértékben nem finanszírozza. Az alperesek nem úgy jártak el, ahogy az adott helyzetben általában elvárható. Az I. rendű alperes képesítését a II. rendű alperesnek kellett volna vizsgálnia. Állította, hogy a felperes a reá háruló bizonyítási kötelezettségnek eleget tett, és bizonyítási indítványai alkalmasak a kártérítési követelésének bizonyítására. A felperes kárát számlával igazolt költségek testesítik meg. A kereseti kérelemben felsorolt számlák kifizetése még abban az időszakban keletkezett, amikor a II. rendű alperes végzett munkát a cégben, és 2007. május 10-e után mindössze nyolc kisebb összegű számla keletkezett. A társasház lakóközössége, amely a cipőkészítéshez bérbe adta a helyiséget, semmilyen más tevékenységhez nem járult hozzá, tehát ha fel is volt sorolva tizenhat tevékenységi kör, annak folytatásához a cégnek nem volt telephelye. Ezt az állítását tanúvallomással kívánta alátámasztani. A társaság a követelését jogszerűen engedményezte a felperesre. A felperes hivatkozott a Ptk. 4. § (4) bekezdésére is. A társaság a felperes pénzén, az I. rendű alperes végzettségén és a II. rendű alperes munkáján alapult volna. Ebből egyetlen egy került teljesítésre, és a felperes pénzét hiánytalanul elköltötték.

Az I. rendű alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult. Az I. rendű alperes a korábbi előadásait változatlanul fenntartotta. Hangsúlyozta, hogy a társaságba való belépésnek a szakképesítés nem volt feltétele. A felperes feltehetőleg abban bízott, hogy az I. rendű alperes tanácsaival, munkájával segíti a társaság működését, ezt azonban a társasági szerződésben mellékkötelezettségként nem rögzítették. A személyes meghallgatáson elhangzottak cáfolják a felperesnek azt az állítását, hogy az alperesek félrevezették a felperest, vagy semmit sem tettek a cégért. Az I. rendű alperes a társaságban munkát kívánt végezni és ezzel jövedelmet elérni, amely a nyugdíját kiegészíthette volna. Az I. rendű alperes az elsőfokú eljárás során a felperes kárát folyamatosan vitatta, és állította, hogy a felperesnek nem okozott kárt. A kárként felsorolt tételek önmagukban bizonyíthatatlanok, és a könyvszakértő sem tudott volna véleményt nyilvánítani. Az a körülmény, hogy a felperes a cipőkészítésben járatlan, nem az I. rendű alperes, hanem a saját magatartására vezethető vissza, míg az I. rendű alperes a felperest kellő módon informálta. A felperes a társaság többségi tulajdonosa volt, így érthetetlen az a hivatkozása, hogy az alperesek hagyták, hogy

a hozzá nem értő felperes ügyvezető legyen. A felperes mindezzel szemben folyamatosan olyan helyzetben volt, hogy gyakorlatilag egy személyben határozhatta meg a társaság tevékenységét.

A II. rendű alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a per eldöntéséhez szükséges mértékben lefolytatta és a bizonyítékok értékelésével helytálló érdemi döntést hozott. Hangsúlyozta, hogy a kereseti kérelemben kiadásként megjelölt összegek kifejezetten a társaságnál keletkeztek, így a felperesnek ezzel kapcsolatos követelése nem lehet. A társaság törzstőkéje teljes mértékben a cég rendelkezésére állt, és a költségeket a tagok a társaság vagyonából a törzstőke erejéig fedezték. Az elsőfokú bíróság azt is megfelelően állapította meg, hogy a felperes nem úgy járt el, ahogy az az adott helyzetben általában elvárható. Hivatkozott az elsőfokú ítélet indokolásának arra a részére, amely rámutatott arra, hogy a társasági szerződésben az alapításkor tizenhat tevékenységi kör szerepelt. Helyes az elsőfokú bíróságnak az a megállapítása is, hogy a társaság tényleges kára abból származott, hogy a több millió forintért beszerzett gépeket és anyagokat a felperes párszázezer forintért adta el. A rendes üzleti kockázattal együttjáró hátrány a másik félre nem hárítható át, így a társaság tagjaira sem, ezért a felperes a Ptk. 6. §-a alapján sem követelhet kártérítést. A saját üzleti kockázattal járó hátrányok a Ptk. 339. §-ának alkalmazásával sem terhelhetők át a másik félre. A felperes nem bizonyította, hogy milyen módon merült fel a kára. Az elsőfokú bíróság megalapozottan mellőzte a felperes további bizonyítási indítványait. A fellebbezés lényegében a keresetlevélben foglalt tényállításokat ismétli meg, és a társasági szerződés mögöttes indokait próbálja megmagyarázni. A társasági szerződésnek azonban nem volt olyan módosítása, amely a mellékszolgáltatás vonatkozásában bármilyen rendelkezést tartalmazott. Kijelenthető, hogy az alperesek úgy jártak el, ahogy az az adott helyzetben általában elvárható. Jogilag értelmezhetetlen a felperesnek az a hivatkozása, hogy az alperesek a társaság tevékenységével felhagytak. A felperesnek nyilvánvalóan számolnia kellett azzal, hogy a társaság tevékenységéhez szükséges működési költségeket folyamatosan fizetni kell. A felperest senki sem kényszerítette arra, hogy a társaság tagja legyen, míg a Ptk. 210. §-ában foglaltak a 2006. november 29-én kelt létesítő okiratra tekintettel nem alkalmazhatóak.

A fellebbezés megalapozatlan.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a per eldöntéséhez szükséges mértékben lefolytatta, a tényállást helyesen állapította meg, és az irányadó jogszabályok megfelelő alkalmazásával helytálló érdemi döntést hozott. A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásával is egyetértett, azt csak a fellebbezésben foglaltakra tekintettel egészíti ki, illetőleg pontosítja.

A felperes az elsőfokú eljárás során hangsúlyozta, hogy nem a törzsbetétekre nyújtott pénzeszközök visszafizetését, hanem a felperesnek okozott kár megtérítését követeli az alperesektől, ezért az elsőfokú bíróság a kereseti kérelem

korlátai között csak a felperes által az alperesekkel szemben érvényesített jogot elbírálva hozhatott érdemi döntést, különös tekintettel arra is, hogy az alperesek a törzsbetéteknek megfelelő névértékű üzletrészeiket ellenszolgáltatás nélkül átruházták a felperesre, illetőleg a felperes által kijelölt személyre.

Az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy a felperes a keresetében a saját káraként arra a veszteségére tartott igényt az alperesekkel szemben, amelyet az alperesekkel létrehozott gazdasági társaságra fordított, egyrészt a törzstőke befizetésével, másrészt a tervezett gazdálkodáshoz szükséges eszközök vételárának megfizetésével.

A felek között a gazdasági társaságokról szóló 2006. évi IV. törvény (a továbbiakban: Gt.) 11. §-ában foglalt rendelkezéseknek megfelelő módon üzletszerű közös gazdasági tevékenység folytatására irányuló társasági szerződés jött létre. A szerződés megkötésével, és annak a cégnyilvántartásba történő bejegyzésével a gazdasági társaságnak a tagok személyétől elkülönült önálló jogalanyisága keletkezik, míg az alapítók társasági szerződésben vállalt kötelezettségeinek kötelmi hatálya - függetlenül a társasági szerződés megkötésének előzményeitől és az alapítók korábbi gazdasági megfontolásától - a tagok és a már önálló személyiséggel rendelkező gazdasági társaság között marad fenn. A társaság cégnyilvántartásba való bejegyzésének napjától a felperes a társasági szerződéssel létrehozott saját tagsági jogviszonyának ténybeli alapján szerzett jogokat és teljesített kötelezettségeket a társasággal szemben, ezért a vagyoni hozzájárulás és a gazdálkodáshoz folyósított tagi kölcsön kizárólag a társaság részére nyújtott szolgáltatásnak minősíthető.

A vagyoni hozzájárulás (törzsbetét szolgáltatás) ellenszolgáltatásaként a felperes vagyoni értékű joghoz, a tagsági jogviszonyát megtestesítő üzletrészhez jutott, míg a gépek és berendezések vásárlása folytán a társaság részére juttatott összegekkel történő elszámolás sem a tagokkal, hanem a társasággal szemben keletkezett jogok és kötelezettségek alapján ítélt meg, és a II. rendű alperes részéről a társaság ügyvezetői tisztségének betöltése alatt tanúsított magatartás jogkövetkezményei is csak a társasággal szemben alkalmazhatóak.

A gazdasági társaság csak a Gt. 11. §-ában meghatározott alakszerűségek mellett megkötött társasági szerződéssel alapítható. A mellékszolgáltatás feltételei, valamint a tagok pótbefizetési kötelezettsége az írásbeli alakhoz kötött társasági szerződés szabályozási körébe tartoznak (Gt. 119. § (1) bekezdés és 120. § (1) bekezdés), így érvényes kikötés hiányában nem jött létre olyan kötelelem, amely alapján az alperesek mellékszolgáltatási kötelezettsége megállapítható lenne, így ennek elmulasztása sem a társaság, sem a felperes tekintetében kártérítés alapjául nem szolgálhat.

A fentiekre tekintettel az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy a felperest az alperesekkel szemben az általa érvényesített jog nem illeti meg, és a társaságra fordított beruházásai a felperes üzleti kockázata körébe tartozó olyan

gazdasági döntések, amelynek hátrányos következményei a Ptk. 339. § (1) bekezdése alapján a társaság tagjaira nem háríthatóak át.

Az elsőfokú bíróság azt is helyesen állapította meg, hogy a társaság teljes törzstőkéjének megfelelő törzsbetét befizetése megtörtént, míg a felperes beruházása a társaság vagyonát növelte, így a felperes a 2008. október 25-én kelt engedményezési szerződés alapján - az engedményezés tárgyát képező követelés hiányában - a társaságtól származtatott jogon, engedményesként sem követelheti az alperesektől a keresetben meghatározott összeg megtérítését.

A benyújtott okiratok tartalma és a felek tényelőadása alapján a felperes által érvényesített jog elbíráható volt, ezért az elsőfokú bíróság a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 3. § (4) bekezdése, valamint 193. §-a alapján a további bizonyítást okszerűen mellőzte.

A kifejtett indokokra tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése értelmében - a Pp. 254. § (3) bekezdése alapján, utalással annak helyes indokaira - helybenhagyta.

A felperes fellebbezése eredménytelen maradt, ezért a Fővárosi Ítéltábla a Pp. 239. §-a értelmében irányadó Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles az alperesek ügyvédi munkadíjban felmerült másodfokú perköltségeinek megfizetésére, amelynek mértékét a Fővárosi Ítéltábla az I. rendű alperes vonatkozásában a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) és (5) bekezdése, míg a II. rendű alperes tekintetében - figyelemmel a jogi képviselő által benyújtott megbízási szerződésben kikötött költségtalánnyal növelt díj mértékére - a 2. § (1) bekezdése alapján határozta meg.

A felperes illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt fellebbezési illeték megfizetéséről szóló rendelkezés az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 74. § (3) bekezdésén, valamint a költségmentesség alkalmazásáról szóló 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdésén és 15. § (1) és (3) bekezdésén alapul.

A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezést a Pp. 256/A. § (1) bekezdésének f) pontja alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

Budapest, 2011. január 28.

. Koday Zsuzsanna sk.
a tanács elnöke

Dr. Bleier Judit sk.
előadó bíró

. Molnár József sk.
bíró

A kiadmány hitelül:

bíróági tisztviselő